

PIETJE FLACON.

Indien Pietje Flacon het levenslicht had gezien te Sparta in de vierde eeuw vóór Jezus Kristus, dan zou men het misvormde wicht onmeedogend van de hoge berg Taygeta (Monte di Maïna) in de afgrond geslingerd hebben. Edoch, de XVIIIde eeuw was minder barbaars. De geboorte van het gebrekkelijk kind Pierre Faucon werd dan ook regelmatig in de registers van de Burgerlijke Stand te Oostende opgeschreven op 22 januari 1781.

Pierre Faucon behoorde gelukkig tot een gegoede familie. Het kind wilde maar niet groeien. Neen ! Het bleef abnormaal klein. Het bereikte de jongelings- en de rijpe mannelijke jaren zonder ooit 1.10 meter verworven te hebben. Met andere woorden, Pierre bleef een dwerg. Geen wonder dus dat men Pierre doodeenvoudig Pietje noemde, terwijl de Franse naam Faucon in Flacon "ver-Oostendsd" werd. (Spreek uit : Flakkong a.u.b.)

Pietje Flacon was door iedereen, groot en klein, gekend te Oostende. Hij is in feite onze eerste, onze oudste volkstype. Ik heb het geluk gehad een schilderijtje van het "volwassen" dwergje te ontdekken. Verontschuldigd me het woordje "volwassen". Dit portret werd geschilderd door de Oostendse kunstenaar Van Cuyck, meen ik.

Zoals bij de meeste dwergen was alleen het hoofd bijna normaal. Het haar van Pietje Flacon, zijn bakkebaarden (favoris) en smalle snor waren hazelbruin, dat naar het "rosse" zweemde. Grote donkerblauwe ogen, overschaduwde door

dikke wenkbrauwen. Ogen waarin iets weemoedigs of vreesachtigs lag. Neus, mond en kin eerder goed gevormd, zoals bij u en mijzelf. Neen, zonder "dank"! . . .

Het lichaam en de ledematen waren daarentegen be-droevend onontwikkeld gebleven. Ja, hij had een kinder-lichaam, kinderarmen, kinderbenen . . .

Om deze lichamelijke gebreken enigszins te dekken en te vermommen droeg hij steeds, wanneer hij uitging, boven een tabakskleurige bovenvest, een lange geklede jas, die het ventje bijna tot aan de zolen reikte. De jas had een hoge, omgeslagen kraag en brede revers, zoals de modische jassen uit die tijd. Verder een hagelwitte boord en dito bef . . .

Pietje Flacon droeg steeds een hoge zijden hoed met brede randen, hetgeen zijn kleine gestalte ten goede kwam. Dit hoofddeksel was ten andere erg in de mode in de eerste helft van de XIXde eeuw . . .

Eindelijk was het ventje steeds gewapend met een stevige wandelstok, die slangevormig eindigde. Ik schrijf opzettelijk "gewapend". Daar was immers het gedurig ge-vaar van het wrede geschimp der ondeugende straatben-gels . . .

Pietje Flacon ! Ik heb dikwijls minutenlang dromend het nagelaten beeldje van de stakker bekeken. En telkens die naam uitgesproken wordt, zie ik vóór mijn meewarige blik-ken een schrijnend beeld van uiterlijk en innerlijk lijden . . .

Pietje Flacon stierf op 14 juli 1854. Meer dan een eeuw geleden. Een leven van 73 jaren wrang zieleleed ! . .

PIETJE FLACON